

de acord cu propunerea Mamei Veverițe.

— Să pornim atunci! a dat poruncă Ariciul Tată.

S-au înșiruit frumos. Chiar în față, douăsprezece Albine; după ele, toată familia Veveriței; apoi Ariciul, cu Melc, Melc-Codobelc după el.

În spatele lor, Meșterul Ciocănitore călca tacticos, fiind sigur că în Luminiș i se va alătura categoric și Cucuci Afonul. Cele două victime —

Pasărea și Iepurele — nenorocite — de-abia mergeau, ultimele, în coada convoiului. Așa păseau de triste, de parcă mergeau la spînzurătoare. De-abia au pornit și după cîtiva pași Albinele s-au și oprit:

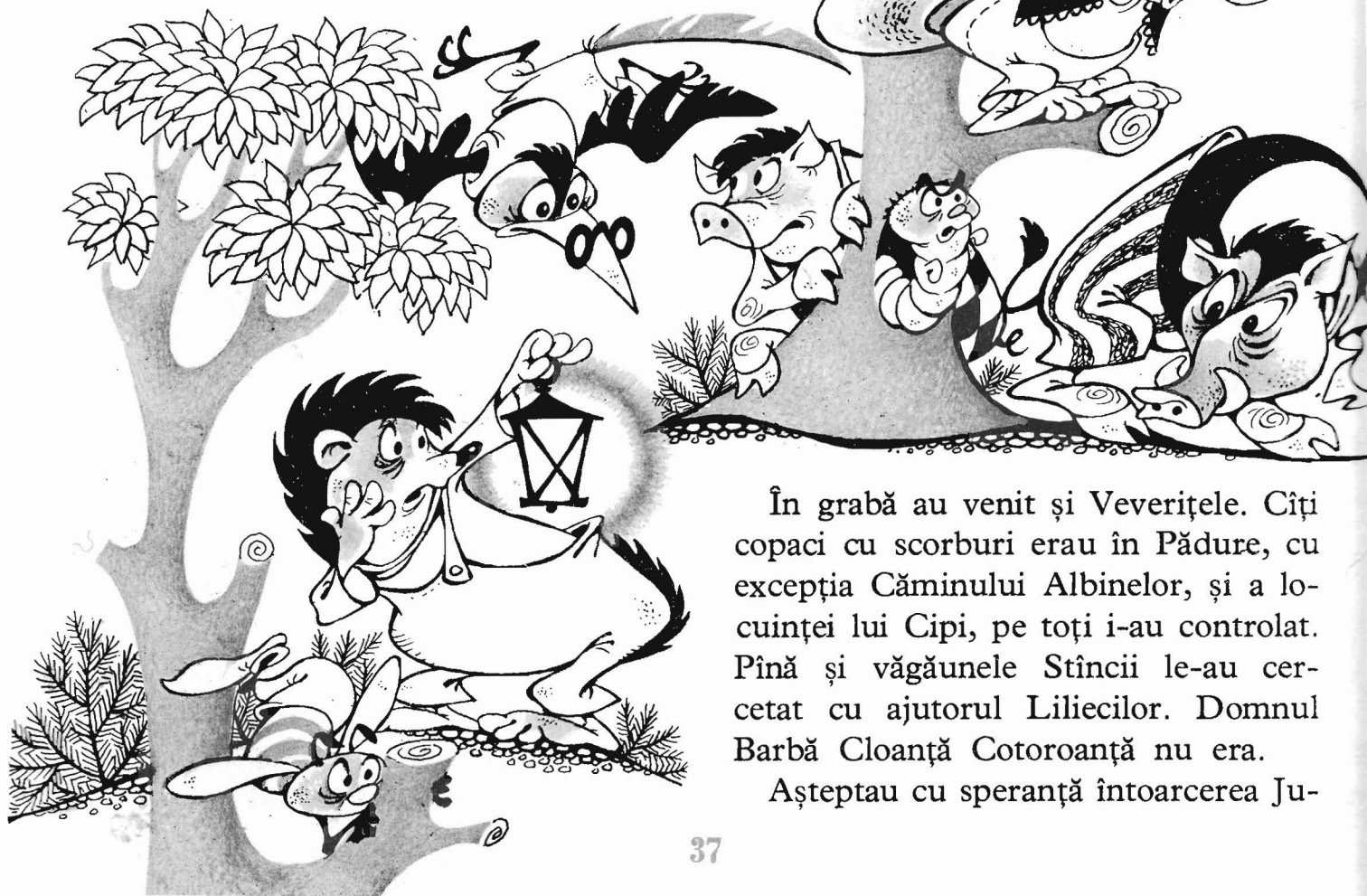
— Bzzz! Unde este Barbă Cloanță Cotoroanță? au întrebat. Nimeni nu le-a putut răspunde.

— Haideți să-l căutăm! zise una zburînd în sus. Dacă ne împrăștiem toți, îl găsim iute. Aici trebuie să fie, în Pădure sau în Luminiș.

Bine gîndeau ele. Albinele și-au luat zborul în toate părțile. Veverițele, cîte erau, căutau copacii cu scorburi; căci se putea ca Teribilul să-și fi așezat reședința de vară în vreo scorbură. Meșterul Ciocănitore a zburat pînă-n Luminiș, ca să-l roage pe Cucuci Afonul, pe vrednicul și cinstitul Jupîn Cîrțiță, să-i dea de urmă domnului Barbă Cloanță pe sub pămînt. Dacă-și făcea cumva siesta la umbră, în țărîna străbună?! Numai cei doi condamnați n-au îndrăznit să se miște din apropierea Fagului cel Mare. Așteptau ce-o să fie.

N-a fost nimic.

Primele s-au întors Albinele. Au umblat de-a lungul și de-a latul Pădurii, au căutat prin pomi, pe sub pomi, între tufe, au căutat în Luminășul plin cu flori, în Valea Pîrîului gălăgios. Nu l-au găsit pe Domnul Barbă Cloanță.

În grabă au venit și Veverițele. Cîți copaci cu scorburi erau în Pădure, cu excepția Căminului Albinelor, și a locuinței lui Cipi, pe toți i-au controlat. Pînă și văgăunele Stîncii le-au cercetat cu ajutorul Liliecilor. Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță nu era.

Așteptau cu speranță întoarcerea Ju-

pînului Cîrțiță. Nu peste mult a sosit și vestea de la el: pe sub pămînt să nu-l caute pe Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță, fiindcă îl caută zadarnic. Nu e.

Unde poate fi Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță?

Oare se ascunde acolo sus, în înălțimi, dincolo de norii dantelați? Nu e posibil, pentru că norii se împrăstie, iar dacă Domnul Barbă Cotoroanță Cloanță ar fi acolo, toți l-ar vedea pe cerul senin.

Un singur loc a rămas, unde nici unul n-a îndrăznit să caute:

Locuința lui Cipi. Scorbura încă-pătoare a Fagului cel Uriăș.

Acolo să fie oare?

VII

CINE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ?

Sclikea pe cer luceafărul de seară. Nu peste mult avea să apară luna. Iar cînd luna va apărea, o, vai, Pasărea și Iepurele vor trebui să mănînce Ciu-

perca veninoasă! Ariciul Tată a avut o nouă idee:

— În definitiv, cine este acest Domn Barbă Cloanță Cotoroanță?

Nimeni n-a știut să-i răspundă o bună bucată de vreme, pînă cînd, în sfîrșit, o Albină a bîzîit:

— E așa, precum Cumătrul Urs. Numai că e mai mare. Cu mult mai mare.

— Da' de unde, a plîns Pasărea; atunci nu ne-am teme de el. Mai repede seamănă cu Jderul.

— Și are pușcă, a hohotit Iepurele. Cu alice. Dacă ar fi cu glonț, n-ar fi mare scofală, de glonț mai scapi. Dar de alice nu, alicele sînt alice.

Ariciul Tată clipea fără să înțeleagă.

— Ce trîncăniți aici vrute și nevrute? Dacă e așa precum Cumătrul Urs, atunci nu poate fi ca Jderul. Și nu poate avea pușcă. Care din voi l-a văzut? Nimeni n-a mai spus nimic.

— Eu așa zic, după umila mea părere, că totuși ar trebui să-l vedem. Numai în scorbura lui Cipi poate fi. Iar dacă locuiește acolo, atunci nu poate fi atît cît Cumătrul Urs. Dacă ar fi atît de

mare, n-ar încăpea. Și nici pușcă nu poate avea, pentru că eu odată am văzut o pușcă la un vânător. Și drăcia aia nu încapă pe gaura prin care Cipi intră și iese din scorbură. Asta e părerea mea modestă.

— Tii, ce deștept mai poți fi! a clipit spre el, plin de speranță, Iepurele.

— Ai dreptate, zum-zum, au bîzîit Albinele. Dacă e mai mic decît Cumătrul Urs, atunci nu avem de ce să ne temem. Să nu-i lăsăm pe Pasăre și Iepure. Să-l înțepăm pe Domnul Barbă Cloanță!

Acestea erau, orice s-ar zice, vorbe mult prea curajoase. Și inimile Veverițelor au început să bată mai tare,

dar n-au îndrăznit să aprobe. Chiar și preaînțeleptul Arici Tată numai atît a spus: că mai întîi trebuie să-l vadă pe Domnul Barbă. Atît. El nu s-a gîndit să-l și înțepe. Nu. Să-l vadă a zis. Atît.

— Dar cine să-l vadă?

Pasărea a inspirat adînc:

— O viață și o moarte am, o să mă uit pe furiș în casa lui Cipi, a ciripit. Apoi fie ce-o fi. Zarurile au fost aruncate!

Zicînd astea, a zburat întins la scorbură lui Cipi. Era gata să-și vîre capul înăuntru, cînd s-a și întors în fugă:

— Vai... chiar acum discută! a anunțat ea tremurînd.

Ariciul Tată, Veverițele, Albinele, Iepurele, Meșterul Ciocănitore — toți s-au strîns în jurul ei, stînd aproape, lîngă ea. Și Melcul-Codobelc s-a tîrît mai aproape. Pasărea i-a privit pe toți încă o dată. Puteai crede că-și ia rămasbun de la ei: Cine știe, îi va mai vedea? Toți o priveau cu frică și îngrijorare. Pasărea a tras destul aer în pieptul ei de pasăre, și dînd dovadă de un curaj nepăsăresc a intrat în scorbură. A dis-

părut toată în locuința lui Cipi.

Cipi stătea cu spatele la intrare.

— Sînt foarte trist, Domnule Barbă Cloanță Cotoroanță. Sînt foarte mîhnit... Pentru că am fost prost. Vezi, cu puterea mea pot să-l fac pe Iepure și pe Pasăre să mănînce Ciuperca otrăvitoare, dar aş vrea să împlînzesc puțin Ciuperca, pentru ocazia asta. Deși, mare lucru e puterea! Degeaba am încercat să fiu Spaima Pădurii. Ciuperca otrăvitoare nu se teme de mine... Numai asupra acelor pe care îi iubesc am putere, iar rău tot numai lor le pot face. Domnule Barbă Cloanță Cotoroanță, eu nu vreau ca Pasărea și Iepurele să mănînce Ciuperca otrăvitoare! Spune-mi ce să fac? Spune-mi un cuvînt!

Ochii Păsării s-au obișnuit cu întinericul scorburii. Și-a întins gîtul să vadă, în sfîrșit, cu cine vorbește Cipi. Cînd a văzut, repede s-a întors și a ieșit din scorbură, ca nu cumva să nu-și poată stăpîni rîsul.

— Copii! strigă ea bucuroasă celor care au înconjurat-o. Cipi nu vrea să mîncăm Ciuperca otrăvitoare!

— Și Barbă Cloanță Cotoroanță?! a întrebat Tata Arici. L-ai văzut?

— L-am văzut! Barbă Cotoroanță Cloanță e o clanță!

VIII

CIPI, POVESTITORUL...

Cînd a apărut luna plină, toată Pădurea răsuna de voie bună, de rîsete. Păstrăvii săreau în sus din apă și se dădeau peste cap, iar Broasca dansa twist pe mal, de parcă toată viața n-ar fi făcut altceva. Cerbul, dîndu-și aere, anunța că știuse de la început că totul nu fusese decît o farsă.

Dar atunci cînd socotea că nu-l vede nimeni, și el sărea în sus de bucurie. Și Mistrețul avea un aer de sărbătoare. Numai Purcelul era trist, pentru că rămăseseră baltă atîtea lucruri interesante de văzut.

Albinele, bîzîind bucuroase, scoteau ceara de la intrările de rezervă, iar meșterul Ciocănitore era fericit că nu mai trebuia să se facă fîntînar. Fiindcă, oricum, la vîrsta lui nu e ușor să începi o viață nouă, chiar dacă nu-ți este străină meseria.

Ariceștii au plecat voioși în tura de noapte. Cînd Doctorul Bufniță a auzit cum stau lucrurile, a început să rîdă atît de tare, încît și ochelarii a trebuit să și-i scoată.

— Degeaba, spuse el, mare șmecher e și Cipi ăsta!

Cei mai fericiți din întreaga Pădure, ba poate de pe tot Pămîntul, erau Pasărea și Iepurele. Dansau și se zben-guiau în tot Luminișul Pădurii.

Cu toții s-au întors apoi la Fagul cel Uriăș.

— Cipi... auzi, Cipi, au bătut ei strigînd la intrarea în scorbură.

Nici un răspuns.

— Cipi... auzi? Numai asta vrem să-ți spunem că noi nu sîntem supărați, a ciripit Pasărea, că noi te iubim mult, și știm că totul a fost numai o glumă. Chiar Doctorul Bufniță a zis că ești un mare șmecher!

Cipi, zdrobit, stătea ghemuit în scorbură. Dintr-o dată toată puterea lui îngrozitoare s-a topit în vînt, iar acum, cu siguranță, toată lumea rîde de el. Cînd a auzit ciripitul încurajator al Păsării, o lacrimă mare i-a pornit în

jos pe obraz. Dar n-a ieșit din scorbura, tare îi era rușine.

S-a liniștit Pădurea.

Cei ce se veseleau s-au dus la odihnă, și Cipi s-a culcat. Înainte de a adormi, zise încet:

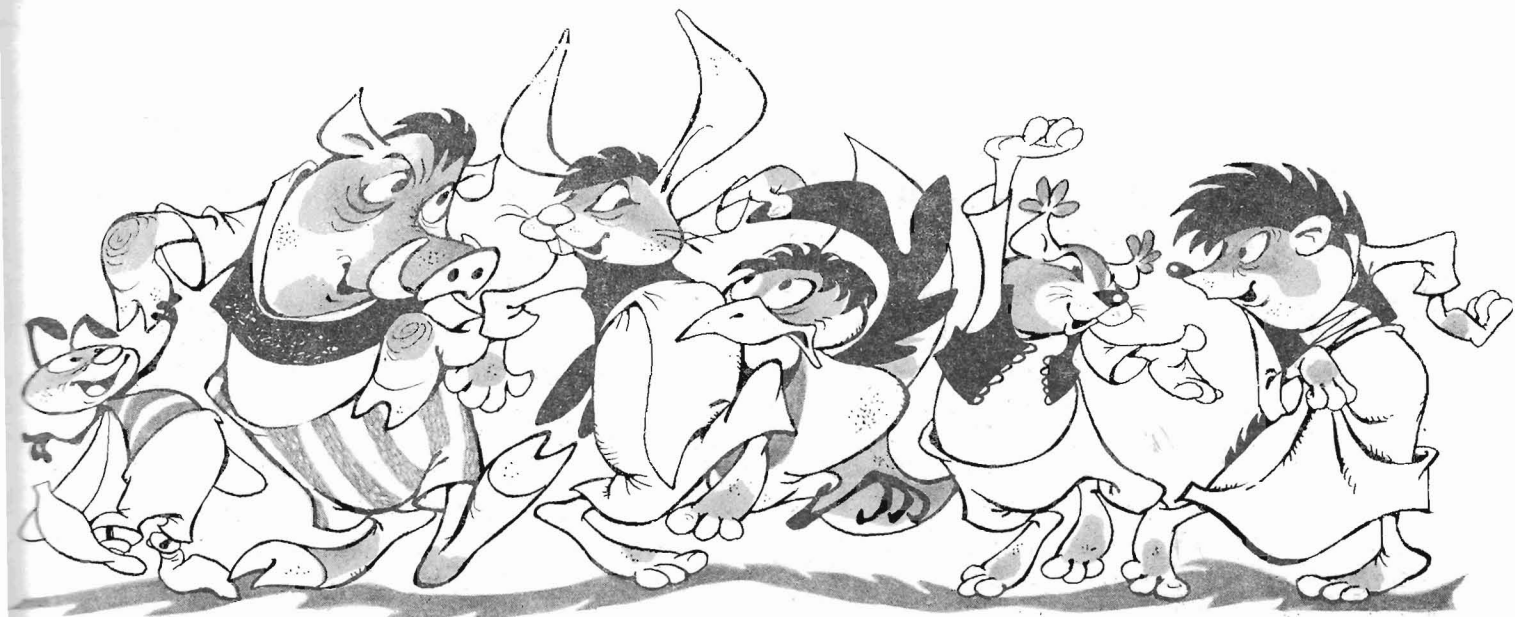
— Și tu iartă-mă, Munte. Și roagă-l și pe Pîriu... Dacă voi credeți, mutați-vă înapoi, iar Pîriul să curgă pe unde-i place!

S-a culcat pe partea stîngă, cu spatele la Pîriu, iar cînd s-a trezit s-a uitat pe geam.

Valea Pîriului era acolo, în fața lui.

Muntele îl iertase deci.

Dimineața, la timpul obișnuit, a ieșit din scorbura. A fugit la Izvor, s-a spălat și a făcut gimnastică. Dar cu trei mișcări mai mult ca de obicei, pentru că, în ultimul timp, de la «asta e culmea!», a neglijat educația fizică și-a început să facă burtă. Apoi a aruncat de la pălărie frunza de urzică, ce începuse să se ofilească, și și-a pus Lăcrimioară parfumată. A iădat floricelele ce începeau să înflorească frumos, a șters de pe frunze polenul adus de vînt, apoi s-a apropiat de Pasăre, și, de-abia

îndrăznind, i-a gîdilat ciocul:

— Păsărică, fii drăguță... te rugăm un cîntec!

Pasărea s-a trezit, i-a zîmbit lui Cipi și a început să cînte.

Cu conștiința încărcată, Cipi a pornit-o spre Bradul cel Bătrîn.

— Scularea, neamurilor!... Vreau să zic, să vă sculați, nu vă supărați, e dimineață...

— Mulțumim, Cipi, a ieșit zîbind o Albină. După-masă vino neapărat să faci controlul de calitate.

— Voi fi aici! s-a bucurat Cipi.

Veverițele, zîbind, îi făceau semne de pe crengi.

Le-a privit și le-a lăudat figurile de gimnastică.

A aranjat pătura pe Arici, iar Purcelului Sălbatic, care-l aștepta lîngă Ciuperca otrăvitoare, i-a spus așa:

— Iartă-mă, Purcelule Mistreț, dar nu mai ești atît de prostuț ca atunci cînd erai mititel. E fără rost să-ți mai dau un exemplu groaznic. Pe mîine o să găsim altceva. Bine? A fost bine.

În drum însă, cînd nu l-a văzut nimeni, s-a întors către Ciupercă: Sîc-

Sîc! i-a strigat.

L-a lăudat pe Meșterul Cîrțiță.

Furnicile roșii i-au atras atenția că peste o oră încep ploile abundente, pe alocuri cu furtună.

Cipi a pornit la Iepure, ca după micul dejun să se grăbească să se ascundă sub bălării.

Oriîncotro mergea, peste tot îl salutau ori îi răspundeau la salut, zîbind, locuitorii Pădurii.

De-abia atunci și-a dat seama Cipi de ceva.

Cît timp a fost rău, fără pereche de hain și Spaima Pădurii, fioros, nimeni nu i-a zîmbit. Și asta era acel ceva ce de la «asta e culmea!» îi lipsea atît de mult.

Era hotărît: dacă vor începe ploile lungi, pe alocuri cu furtună, să spună o poveste nouă Păsării și Iepurelui. Despre ce îngrozitor este să nu-ți zîmbească nimeni. Și această poveste, fără asemănare, nouă-nouă, o va începe așa cum încă nimeni, nicăieri în lume și niciodată n-a mai început o poveste. Cu aceste cuvinte noi-nouțe:

— A fost odată ca niciodată...

PITICUL ȘI SURZILA

I

A SOSIT UN MUSAFIR

După o îndelungată meditație, Cipi s-a hotărât să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Nici un animal să nu mai facă vreodată vreun rău vecinilor săi; deci să nu mai fie animal! Să nu mai fie ins, căruia să-i poți spune: «Animalule, ești prost ca noaptea!» Căci, bineînțeles, prostia este de nepătruns ca o noapte neagră, de catran. Să fie deci Pădurea o Țară a Dragostei. Cerbul să nu se bată cu Cerbul de peste deal, Viespile să nu le mai înțepe pe Albinele sălbatice, iar dacă o furnică neagră se rătăcește printre Furnicile roșii, acestea să n-o mănânce, ci s-o ocrotească pline de dragoste.

Într-o seară, Cipi i-a spus o poveste minunată Iepurelui și Păsării, poveste al cărei sfârșit suna astfel: «Și agrișul sălbatic trebuie îndrăgit». Apoi, Cipi, obosit de atîta efort intelectual, a zis:

— Acum să ne rezervăm energia pentru sfînta zi de mîine, căci după

muncă, odihna e răsplata cea mai dulce.

Pasărea și Iepurele l-au privit plini de admirație, crucindu-se de lucrurile nemaipomenit de inteligente pe care el le spusese căscînd. Căci, oricum, să caști cînd filozofezi, asta înseamnă că ești un filozof nemaipomenit. Apoi Pasărea și Iepurele și-au spus:

— Noapte bună! Și a plecat fiecare spre căsuța unde locuia.

Cipi a intrat în scorbură Fagului Uriș și s-a tolănit pe patul așternut cu mușchi. Și-a recapitulat programul ce trebuia îndeplinit a doua zi: «Întîi: După dejun, trebuie să merg în luminișul din Pădure, la Brîndușa de toamnă, s-o înștiințez că, dacă vrea, pe la amiază poate să-și deschidă larg petalele. Doi: Imediat după aceea, am ora de pian cu Cerbul. Adică, eu la pian, și el, solo-voce. Lecția: „A boncării armonios, pașnic vesel și duios“. Apoi mai trebuie să... mai trebuie să...» Și Cipi a adormit buștean. Și a început să sforăie, dar asta n-are nici o importanță filozofică.

Și deodată a început să viseze ceva straniu, fapt care i-a deranjat somnul,

și mai ales sforăitul. Se făcea că se afla într-un vîrf de copac, pe o creangă groasă ca paiul, și vîntul îl legăna îngrozitor. Începe-încolo, începe-încolo. Și el se ținea cu amîndouă mîinile de creanga subțirică și tremura ca varga; sau chiar mai tare, disperat, și mai ales transpira. Și s-a trezit rostogolindu-se în prăpastie urlînd; dar adevărul e că s-a trezit cînd s-a ciocnit de Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. S-a agățat cu mîinile de el.

— Cred că se cutremură pămîntul sau e rupere de nori, uragan, nu? Cred că-s plin de cucuie în cap, că am oasele zdrobite, nu? a întrebat și s-a uitat împrejur speriat.

Dar se pare că greșea.

— N-am scuipat un sîmbure de mură și probabil de aceea visez așa urît — a bolborosit Cipi. Apoi, în mod festiv, și-a cerut iertare de la Domnul Barbă Cotoroanță, pentru deranj, și și-a luat în mod solemn angajamentul ca de acum înainte, în fiecare seară, să scuipe fiecare sîmbure de mură... Ca să nu mai aibă noaptea vise groaznice din cauza tulburărilor stomacale. Căci,

«Nu cred să fi visat iarăși — a constatat Cipi și s-a așezat pe marginea patului. Rămîn așa, șezînd, și sigur n-o să adorm. Și atunci sigur descopăr care e situația» — s-a gîndit el cu voce tare. Dar numai pînă aici a ajuns cu gîndul, pînă la: «care e situația» — că din nou s-a mișcat patul sub el. Partea dinspre picioare a început să se ridice

după cum se știe, a zis Cipi, înțelept și citit, visele rele vin atunci cînd seara mănînci ca un animal și te culci imediat, ca un animal, fără să ții cont de sfatul medicului. Da, aste e, a mai zis Cipi, plin de înțelepciune și s-a urcat în patul său așternut cu mușchi.

Dar Cipi nici nu și-a închis bine ochii și patul s-a mișcat din nou.

văzînd cu ochii, zvîcnind, zvîcnind de parcă o zguduia Satana. Dar cum Cipi nu credea în existența Satanei, nici în alte povești băbești se gîndi profund: «Ce ar putea să fie? E cutremur, sigur, nu e uragan», a remarcat

Cipi, care întotdeauna în situațiile grele își păstra calmul. Atît cît poate fi păstrat calmul în asemenea situații. «Și, ca să nu mai fac alte cucuie în cap, își zise el, o să fiu atent și n-o să mă mai rostogolesc din nou pînă la Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. Căci de mă ciocnesc iarăși cu el e jale.»

Patul a continuat să se ridice înspăimîntător. Și Cipi a coborît din pat, ca să evite marea ciocnire. Ceea ce i-a și reușit. Cu strîngere de inimă privea patul. Vreo ciupercă întîrziată să fi crescut cu atîta viteză sub el? A privit sub pat, cerînd ajutor, un sfat dat de Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. Însă Domnul Cotoroanță cucăia atît de leneș și naiv în întuneric, încît Cipi s-a infuriat:

— Se poate, Domnule Barbă Cloanță Cotoroanță? Dumneata, care ești fără pereche de înțelept, să nu te îngrijorezi de situația patului meu? Se poate să dormi ca un animal?... Pardon... adică, da, se poate să fii și foarte prost... Dar de-abia acum Cipi și-a dat seama că a spus ceva jignitor. A adăugat repede: Totuși, înclin să cred că ești

nemaipomenit de curajos... un tip eroic... un titan!

Patul stătea deja oblic. De sub el mici bucățele de pămînt se împrăștiu în jur.

— Cineva desfășoară o activitate dubioasă sub patul meu, a constatat

Cipi cu multă prudență. Însăpăimîntat vedea cum scorbura începe încet-încet să se umple cu pămîntul ce se rostogolea de pe mușuroiul de sub pat. E timpul să activăm, a zis și a tras patul de pe movilița de pămînt.

Și dintr-o dată i s-a părut foarte cunoscută grămăjoara de pămînt. S-a urcat repede pe ea și a scormonit-o.

Un nas lucios și negru a apărut de sub pămînt.

— Ei, Chiorîș-Chiondorîș, în halul

ăsta năvălești peste om?! a strigat plin de indignare la Meșterul Cîrțiță.

— Bună dimineața și să mai vină o țuică! i-a răspuns vesel la salut Chiorîș-Chiondorîș, zis Ceacîr, poreclit Surzilă.

— Vezi, asta n-ar fi trebuit s-o spui, nu-mi place la tine că ești cam bețiv, l-a pus la punct, foarte serios, Cipi. Pe deasupra ești și nepunctual. Pentru că acum nu e: «bună dimineață», ci «noapte bună». Și altă dată, cînd o să mai vii, fii drăguț și nu scormoni sub locuința mea particulară, bine?

Chiorîș-Chiondorîș s-a cam speriat:

— M-am gîndit că dacă tot trec pe aici să intru puțin și pe la tine.

— Ai venit în vizită? l-a privit Cipi mirat.

— În vizită...

— Pureci ai?

— Am avut, dar i-am trimis la Bursuc, pentru perioada de iarnă, să ierneze la el.

— Atunci nu te dau afară. Vino, ajută-mă să împrăștiem mușuroiul ăsta nemaipomenit de mare, și apoi o să mai vedem noi ce-o fi. Ce-o fi, o fi!

Cipi privea sincer uimit cu ce viteză împrăștiat Chiorîș-Chiondorîș mușuroiul. Parcă lăbuțele lui erau lopeți.

Cînd totul a fost gata, cu puteri unite au pus patul la loc.

— Ah! ce moale e! a strigat Cipi. Încearcă-l și tu!

Chiorîș-Chiondorîș l-a încercat. S-au culcat cu spatele unul la altul și pînă dimineată au dormit ruși.

Cipi s-a trezit cînd Chiorîș-Chiondorîș se întindea lîngă el și zicea bucuros:

— Ce bine e să fii musafir!

II

NEMAIPOMENITA HARABABURĂ

Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marș la luptă!
Frunză verde foaie-amară,
Pieptul scos, măi frate, în afară,
Căci e primăvară,
Primăvară...
Frunză verde solz de pește,
E laș, măi frate, cine nu-ndrăznește,
Căci lumea o cucerește.

Doar cine îndrăznește... cînta Cipi acest cîntec pe care, de ce să ascundem, îl compusese la pian, fără ajutorul nimănui. Versurile le scrisese la Sinaia, la Casa de Creație. Și în timp ce cînta, s-a dat jos din pat și a tras perdeaua de frunze de la fereastra scorburei. Chiorîș-Chiondorîș îl privea cli-pind:

— E devreme. Hai să mai fiu cîteva ore musafir...

Sever, Cipi l-a măsurat din cap pînă-n picioare.

— O, greșești, amice. Se luminează de ziuă, deci nu e devreme, ci exact cînd trebuie să te scoli. Iar a fi musafir să nu fie confundat cu a fi leneș, somnoros etc.

— Bine, a aprobat Chiorîș-Chiondorîș și s-a întors spre perete.

— Cui mă adresez eu? s-a înfuriat Cipi și și-a zgîlțit musafirul.

— De unde să știu eu aia?...

— Nu aia, ci aceasta. Vorbește gramatical! Și ție mă adresez, dacă n-o știi. Acum merg să mă spăl la Izvor, să fac și gimnastică, pentru că în corp sănătos e minte sănătoasă.

Pînă mă înapoiez, scoală-te, fă curat și aerisește! Cred că ești la curent cu ce spun latinii: «Mens sana in corpore sano», nu? De leneși, de lene, să n-aud! Aici n-are loc! Căci: «Lenea e cocoană mare, care n-are de mîncare».

— Atunci nu-i dau drumul înăuntru, îngăimă Chiorîș-Chiondorîș.

— Cui?

— Păi... Lenei. Doar tu ai spus că aici nu are loc.

— Ascultă, Chiorîș-Chiondorîș! Imediat te scoli mata, aerisești și faci curat!

— Mă scol, aerisesc, curăț...

— Așa da! a aprobat Cipi, ieșind din scorbura caldă. Și i-a spus Păsării, care tocmai se trezea în cuibul ei din Fagul Uriăș:

— Cîntecul, soro! Dă-i drumul!

Pasărea începu. Cipi porni spre Izvor. S-a spălat, a făcut gimnastică, a aplaudat familia Veveriței, care făcea tumbe pe o creangă (probabil învățaseră de la el să facă gimnastică dimineața) i-a învelit mai bine pe Aricești și, după toate astea, a ciocănit în Bradul cel Bătrîn:

— Scularea, neamurilor!

Albinele sălbatice au început să zum-zăie.

Răsărea soarele.

— Cine a muncit să mănînce! Și Cipi a pornit spre Fagul Uriăș, să-și cheme musafirul la micul dejun. Cu siguranță că de atunci Chiorîș-Chiondorîș s-a sculat, a făcut curat, a aerisit. Păsării, care mai cînta pe creangă, Cipi îi spuse, solemn:

— Azi avem un musafir. Spune-i și Iepurelui. Și puneți masa cum se cuvine!

Păsărea a zburat repede spre casa Iepurelui. Cipi a intrat în scorbură. Dar ce să vadă? Surpriză colosală! Chiorîș-Chiondorîș, zis Ceacîr, zis Surzilă, dormea dus. Nici vorbă să se fi sculat! Cipi începu să-l zgîlție.

— Mda, mda, da, da, mdada... bolborosea Chiorîș-Chiondorîș...

— Nu da, da, ci imediat, amice!

Însă Chiorîș-Chiondorîș sforăia mai departe. Lui Cipi i-a venit o idee fîroasă.

S-a aplecat la urechea somnorosului:

— Îți dau un șut undeva, de praf te fac!

Auzind așa ceva, Chiorîș-Chiondorîș s-a ridicat în capul oaselor.

— Mie să nu-mi dai nici un șut, că nu-mi place fotbalul, a zis el și a voit să se culce din nou.

— Bine, zise Cipi. Dormi liniștit! Dar să știi că nu primești nimic la micul dejun.

— Ba mai bine să primesc! s-a răzgîndit Chiorîș-Chiondorîș și s-a sculat.

Supărat, Cipi a început să aeri-sească și să facă ordine prin scorbură. Cînd a terminat, Ceacîr era aproape dezmeticit. Ba chiar și-a răsucit și

cele trei fire de mustață. Căci, după cum se știe, cîrțițele n-au mustață prea bogată. Pasărea i-a anunțat plină de nerăbdare:

— Masa e pusă demult și v-așteaptă. Și așteaptă și Cerbul, maestru, să începeți ora de pian și de boncăluit.

— Nu peste mult timp începe Festivalul Cerbilor, festival cu cîntece și hore de dragoste, și Cipi șlefuește vocea elevului său, ca acesta să se prezinte așa cum se cuvine, zise Iepurele ca să i se audă și lui vocea.

— Întîrziem de la toate! zicea disperat Cipi, grăbindu-se și grăbindu-l și pe Chiorîș-Chiondorîș. Și se gîdea că ceremonia deschiderii Brîndușei de toamnă trebuie lăsată pe altă zi.

Pînă au consumat murele, morcovii și rădăcinile dulci, care compuneau micul dejun, Cerbul s-a și făcut nevăzut în luminiș.

— Ai văzut ce s-a întîmplat? Ai văzut ce ai făcut? s-a răstit Cipi la musafir.

— N-am văzut! Ce am făcut?

— O harababură nemaipomenită! Tot programul de muncă mi s-a întors

pe dos. Vezi cum ești?! și l-a privit muștrător pe meșterul Cîrțiță. Vezi?

III

CHIORÎȘ-CHIONDORÎȘ, ZIS AFONUL

Conștient de vina ce o avea, Chiorîș-Chiondorîș clipea des și nu-și găsea locul și își zicea în sine: «De ce-am încurcat în halul acesta programul zilei, de ce, de ce?» Cel puțin Cipi așa își închipuia.

— Acum nu-ți dau pace remușcările, parcă te înțeapă, nu-i așa? l-a întrebat pe Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu remușcările mă înțeapă, ci un purece. Și nu mă înțeapă, mai mult mă pișcă. Altă dată n-o să mai mănînc la masă cu Iepurele. De bună seamă, de la ei a sărit pe mine banditul ăsta de purece.

Jignit profund, Iepurele a aruncat capătul de morcov, pe care tocmai îl rodea:

— Pe mine să nu mă jignească nimeni, a spus plin de demnitate, și cu asta:

Și-a pus urechile la spinare,
Și cît ai zice pește,
A dispărut în pădurea mare,
Fugind iepurește.

— Are dreptate, are dreptate! a ciripit războinică Pasărea.

— Zău că da! a confirmat Chiorîș-Chiondorîș cu multă căldură. Păcat că are nu numai dreptate, ci și pureci!

— Asta e nemaipomenit! s-a înfuriat Cipi. De ce-l jignești, cînd dreptatea e de partea lui?

— Eu? s-a mirat Chiorîș-Chiondorîș.

— Tu, sigur că tu! Nu l-ai calomniat în problema cu purecii?

— Eu nu. Ce-am spus despre pureci e adevărat. Din asta nu poți fi jignit. Și nici n-am vrut să-l jignesc pe Iepure. Chiar îmi place de el, are urechi atît de lungi și frumoase...

— Cere-i iertare, cere-i iertare, pre-tindea Pasărea, agresivă, războinică.

— Bine, bine, s-a făcut! Nu mai striga atîta. Te rog. O să-mi cer iertare. Dar mai întîi să ne mai întoarcem nițel acasă la Cipi, să mai fiu nițel

musafir, pentru că tare mi s-a făcut somn...

Cipi și Pasărea s-au privit scandalizați.

— Ei, ce faceți? Nu veniți? i-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Noi nu mergem, nu sîntem leneși! s-a îndreptat din șale, impunător, Cipi. Noi mai avem foarte multe de făcut!

— Atunci grăbiți-vă! Nu pierdeți timpul! Plecați! Dar la masa de la amiază să mă sculați, pentru că îmi face impresia că mie masa de la amiază îmi place mai mult decît dejunul, e mai consistentă...

— Poftim, asta ești tu! a suspinat Cipi cu amărăciune.

S-au uitat lung după Chiorîș-Chiondorîș, care mergea agale, liniștit, să se culce.

— Și acum ce facem? a întrebat Pasărea.

— Ei, acum te rog să zbori sus de tot și să nu cobori pînă nu-l găsești pe Cerb. Roagă-l, din partea mea, să nu se supere că azi am întîrziat de la ora de pian și boncăluit. Să mă aștepte mîine, voi fi punctual. Apoi caută-l și pe Iepure. Transmite-i că e o greșeală, că nu are

pureci și că la amiază Chiorîș-Chiondorîș îi va cere iertare, cu lacrimi în ochi. Eu pînă atunci voi fi în Luminiș, pentru Problema Brîndușei de toamnă. Poate totuși reușesc să aranjez să înflorească azi. Și mai trebuie să mă și gîndesc. Neînchipuit de mult trebuie să mă gîndesc, aproape tot atît cît obișnuiește să se gîndească Domnul Cloanță, despre care am impresia că este mult mai deștept decît mine.

— La ce te gîndești, Cipi?

— Mă gîndesc la ce-o să facem cu

acest Chiorîș-Chiondorîș.

— E foarte prost-crescut! a remarcat Pasărea.

Cipi a dat din mînă, a lehamite.

— Asta mai treacă-meargă...

— E și leneș!

Cipi a dat și din mîna cealaltă:

— Și asta s-ar putea rezolva.

— Și mănîncă mult!

Cipi a ridicat din umeri:

— N-ar fi un necaz atît de mare.

— Dar atunci? a întrebat Pasărea.

— Necazul cel mare e că nu-i sensibil la ce-i spune omul, degeaba-i vorbești.

— Și degeaba-i cînti! a adăugat Pasărea.

— E nemaipomenit de afon! a suspinat Cipi. Vezi, la asta mă gândesc. Dealtfel, e foarte bine intenționat, săracul de el. De cum îl privești, se vede că-i bine intenționat, dar ce să-i faci, e burduf de oaie în piele de cîine.

— Eu, pînă nu-și cere iertare de la Iepure, n-o să-l mai privesc în ochi!

— O să-și ceară, a zis Cipi și din nou a oftat.

Și doar în alte situații Cipi nu obișnuia să ofteze. Dar acum îl apăsau gînduri rele: s-a sfîrșit cu pacea sfîntă de pînă acum, în care trona dragostea și prietenia. Chiorîș-Chiondorîș, Afonul, poreclit Surzilă, a tulburat liniștea și a împrăștiat sămînța zîzaniei în Pădure.

Pasărea a zburat să-i găsească pe Cerb și pe Iepure. Cipi, copleșit de gînduri, și-a îndreptat iarăși șalele. Avea nevoie de o încurajare în aceste momente grele, și de aceea a răcnit:

— Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marș la luptă!

Cîntînd, simțea cum prinde puteri de uriaș.

Plin de încredere, s-a îndreptat spre Luminiș.

IV

ADEVĂRUL ÎNVINGE!

Roua se uscaseră binișor, cînd Cipi a ajuns în Luminiș și s-a oprit lîngă Brîndușa de toamnă.

— Am cam întîrziat, a zis gîfîind.

Brîndușa surîdea blînd. Cipi a mîngîiat-o și i-a dat un bobîrnac unei furnici ce se plimba înapoi și încolo pe frumoasele ei petale .

-- Așteaptă pînă înflorește, i-a zis furnicii. Bobocului nu-i face bine dacă vă plimbați pe el.

Plăpînda furnică și-a răsucit mustața, fiindcă și furnicile au un fel de mustăți, a aprobat înclinînd capul și s-a grăbit spre furnicar. Se gîdea să revină mai tîrziu.

— Poți să începi să-ți deschizi splendida ta corolă, a cuvîntat Cipi sărbătorește.

Brîndușa a și început imediat să-și deschidă corola, dar așa ceva merge tare greu la flori. Și Cipi n-a așteptat s-o vadă înflorită.

— Mai trec după-masă să te văd! a zis.

Și-a luat rămas-bun și, mulțumit de fapta sa istorică, a luat-o încet prin iarba deasă, spre locul unde bănuia că se află Cerbul. Din păcate, bănuiala nu s-a adeverit. Cerbul nu era acolo. Elevul nu l-a așteptat. Cipi a privit în jur, căutînd vreun ins cunoscut, de la care să se informeze unde se află Cerbul.

Pe trunchiul unui fag l-a zărit pe Meșterul Ciocănitoare. Imediat a început să-l întrebe despre învățacelul său.

— Cioc, Cipi, cioc, cioc! a răspuns Meșterul Ciocănitoare. Cerbul s-a îndreptat spre brădet.

Bănuind ceva necurat, Cipi, piticul

cel fioros, a privit spre Meșterul Ciocănitoare.

— La brădet?!

— Da.

— Cu ce scop?!

— Să-și ascută coarnele!

Pe Cipi l-au neliniștit aceste vești. Dacă Cerbul își ascute coarnele, pentru că vrea să le folosească la încăierări huliganice, atunci toată activitatea lui binecuvîntată, în scopul dragostei față de aproape, s-a dus de rîpă. Deși îl convinsese pe Cerb ca, de acum înainte, nu prin bătlîi să se hotărască cuceritorul laurilor la Festivalul cu muzică și hora de dragoste, ci acela să fie învingătorul care știe boncălui cel mai frumos, ba chiar cînta. Cerbul parcă se lăsase convins de vorbele lui. Venea sîrguincios la orele de boncăluit; dar uite, a fost de ajuns o singură întîrziere din cauza lui tîndală ăsta de Chiorîș-Chiondorîș, și Cerbul așa se poartă, de parcă ar vrea să cadă din nou în păcatul strămoșesc. Dar dacă, dacă? a pîlpîit speranța în Cipi. Dacă își ascute coarnele doar ca să fie mai frumos? Și asta e foarte probabil, pentru că Cerbul a fost întot-

deauna sensibil nu la ce ține de suflet, de interior adică, ci la podoaba sa exterioară, la coarne...

Ori așa, ori altfel, totuși acest netrebnic Chiorîș-Chiondorîș multe ște a încurcat.

Cipi a privit spre cer. Vai, imediat e amiază! A alergat la Furnicile roșii, să ia buletinul meteorologic, și a remarcat cu plăcere că pentru azi se anunță cer senin cu soare, și pe alocuri cu averse de ploaie.

A pornit spre Fagul Uriăș, consolată într-un fel, sperînd că încă înainte de prînz Chiorîș-Chiondorîș o să-și ceară scuze de la Iepure. Altfel nu primește pic de mîncare. Dar oare Pasărea l-a găsit pe Iepure?

Îl găsisese. Amîndoi așteptau nerăbdători lîngă Fag. Iepurele a adus cu el un rug de mure coapte. «O să scuip toți sîmburii!» s-a hotărît Cipi.

La masă mai erau rădăcini dulci. Și multe alune, din bunăvoința Veverițelor. În zilele trecute, ele au cules alunele din marginea Luminișului și i-au trimis și lui Cipi pentru gustare... Așa obișnuiesc Veverițele. La cules, să

facă pomana alunei, cum alții fac pomana porcului... Și dau la toți prietenii alune să guste.

Cipi a mîngîiat drăgăstos urechile Iepurelui, o aripă a Păsării, apoi a privit în jur:

— Chiorîș-Chiondorîș?!

— Nu-i.

— Bine. Dacă n-a venit, n-a venit. Pomana alunei nu-i obligatorie!

— Ba da, e obligatorie! a apărut strigînd Chiorîș-Chiondorîș, din scorbura Fagului Bătrîn. Iar dacă nu e obligatorie, eu sînt flămînd și în asemenea cazuri e obligatorie o masă substanțială!

Și spunînd toate acestea, dumnealui a ieșit din scorbura și s-a îndreptat grăbit spre alune.

— Oho! Mai încet! l-a oprit Cipi.

— Mă grăbesc, a încercat Chiorîș-Chiondorîș să-l ocolească, dar Cipi nu l-a lăsat.

— Întîi cere iertare Iepurelui!

— Vai, cum era să uit! s-a pocnit peste frunte Chiorîș-Chiondorîș, și foarte cuviincios s-a oprit în fața Iepurelui: Dragă Iepure! Fii bun, nu fi supărat

pe mine! Scuză-mă pentru că ești plin de pureci!

— Eu?! a țipat indignat Iepurele.

— Sigur că tu. Și acum se plimbă unul pe urechea ta. De fapt, are dreptate, fiindcă și eu dacă aș fi purec întotdeauna tot pe urechea ta m-aș plimba.

Adevărul era că pe o ureche a Iepurelui se tolănea un purec negru ca un diavol.

— Dar ăsta ce e?! a strigat Pasărea.

Pe spinarea lui Chiorîș-Chiondorîș stătea la soare un purec uriaș.

— Păi, unul-doi au mai rămas și la mine, a spus cu o mutră nevinovată Ceacîrul. De sămînță. Și eu parcă m-am obișnuit cu purecii mei. Eu îi cunosc, ei îmi știu obiceiurile, nu mă indispun, nu sînt obraznici ca ai Iepurelui. Purecii Iepurelui pișcă.

Bietul Cipi nici n-a apucat să zică ceva, pentru că Iepurele, de data aceasta jignit mortal, a luat-o la fugă.

De supărare a zburat și Pasărea.

— Vezi, a comentat mulțumit Chiorîș-Chiondorîș, a învins adevărul!

Cipi s-a uitat plin de reproș la Meșterul Cîrțiță.

— Ascultă, amice! Dacă încă o dată mai învinge adevărul, atunci ori te alung pe tine, ori îmi iau lumea în cap!

— Asta e sigur, a clătinat din cap foarte înțelegător Chiorîș-Chiondorîș. Ori, ori. Adevărul cere întotdeauna sacrificii mari. Dar e timpul să mîncăm. Căci adevărul e adevăr, dar și stomacul e stomac.

V

ATENȚIE, NE SCUFUNDĂM!

Lui Cipi i-a trecut pofta de mâncare văzînd cum acest netrebnic a jignit mortal Iepurele și Pasărea.

De abia a luat o îmbucătură-două din alunele tăiate în patru. Și asta numai de ciudă, să-i rămînă mai puține musafirului nesățios.

Chioriș-Chiondorîș a mîncat pînă s-a ghiftuit, apoi a privit spre Cipi, senin și foarte mulțumit.

— Iubesc ospitalitatea, a zis, și toc-

mai de aceea nu-ți mulțumesc pentru masa asta excelentă. Mai tîrziu, la sfîrșit, o să-ți mulțumesc pentru toate deodată, ca să nu fiu formalist, să mulțumesc pentru orice fleac.

— Tristețea mea este că nici nu pot să mă supăr foarte tare pe tine.

— Nici eu nu pot să fiu supărat pe tine, a recunoscut sincer Chioriș-Chiondorîș.

— De ce să te superi?! s-a uitat Cipi nedumerit la el.

— Pentru ca să fim supărați și unul și altul, amîndoi, în mod egal. Supărarea ne-ar da sentimentul că sîntem niște ființe foarte sensibile, culte. Ce frumos ar fi! Dar acum n-avem ce face, lasă, nu fi supărat. Să luăm lucrurile cum sînt. Așa e viața.

— Ești fără pereche de obraznic.

— Asta se prea poate, că n-am pereche, dar nu-s obraznic, ci sincer și cu inima curată ca lacrima. Și acum, de exemplu, fără ocolișuri, îți spun părerea mea:

După masă, omul bun
Doarme tun.
Hai și noi,
Amîndoi,

Să tragem un pui de somn,
Că-așa face orice domn.
De dimineață
N-am mai dormit,
Și asta nu-i viață
Fără nițel sforăit...

Cipi n-avea nimic împotrivă. Au intrat deci în scorbura Fagului Uriăș și s-au trântit pe patul de mușchi.

— Am o idee grozavă, zise Chiorîș-Chiondorîș. Să ne întoarcem cu spatele unul la celălalt și să considerăm că sîntem foarte supărați unul pe celălalt, dacă tu ții neapărat să fim supărați. Și după ce ne sculăm, sărbătorim împăcarea. Și-ți dau ocazia să plătești tu o băutură, ca să ne împăcăm.

Cipi nu i-a răspuns. Culcat pe spate se gîdea profund și din cauza profunzimii gîndurilor somnul îl ocolea.

Ce va fi cu Pădurea? Ce se va întîmpla cu florile de toamnă, cu Cerbul? Și mai ales cu dragostea, care ar trebui să domnească în viitoarea Țară a Dragostei? Ce se va întîmpla cu toate acestea, dacă nesuferitul Chiorîș-Chiondorîș dă totul peste cap, calcă orice regulă de bună purtare — și, de ce să ascundem —

calcă mereu în străchini? Și mai ales cu el, cu Cipi, ce se va întîmpla fără Iepure și Pasăre, care sînt profund jigniți?

A suspinat adînc.

— Tu nu dormi?! l-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu.

— Numără pînă la cinci și o să vezi că o să adormi. Eu mai departe de trei nu ajung niciodată.

...Și toți, toate animalele vor fi jignite! se gîdea Cipi. Poate chiar și Veverițele. Și vor trece în tabăra Broaștei. Și apoi Ariceștii vor căra pentru Broască perele ce trebuie păstrate pentru iarnă, Purcelul Mistreț pentru Broască va scoate din pămînt rădăcinile cele mai dulci. Chiar și Albinele sălbatice vor fi amabile cu Broasca și-i vor da picături de miere dulce. Și drept mulțumire Broasca va sădi între ei buruiana urii.

Cipi a mai suspinat încă o dată.

— Tot nu dormi?! s-a mirat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu dorm.

— Dar atunci ce faci? Încerci să te superi pe mine sau ce faci?

— Nu mă supăr. Sînt scufundat în gînduri.

— Ai, ai, ai, nici asta nu e rău, dar eu prefer să mă scufund în vise. Atenție, ne scufundăm! a chiuuit Afonul, dar Cipi nu i-a dat nici o atenție... Se gîdea la viitorul trist al Pădurii, cînd i se păru deodată că e în luminiș. Era aici

și Cerbul, și Iepurele, și Pasărea, și Purcelul Mistreț. Tocmai cîntau în cor «Imnul dragostei», cînd de undeva a apărut printre ei Broasca.

— Sînteți urîți, oac, oac! le-a zis Broasca. Dar imediat pămîntul începu să se miște și dintr-un mușuroi proaspăt apăru Chiorîș-Chiondorîș.

— Să fie dreptate! zise el.

Și pe cer apăru doamna Barză și se repezi la Broască și vru s-o înghită. Dar atunci inima prea bună a lui Cipi se strînse de durere. Și ca s-o salveze pe Broască, Cipi se gîndi la un șiretlic și zise:

— Doamnă Barză, n-o mîncă pe proasta asta acuma, mai bine las-o pentru la iarnă. În Pîriu se va conserva foarte bine.

Doamna Barză îl ascultă pe Cipi. Iar Broasca, sughițînd, cu ochii înlăcrimați, făgădui să nu mai spună niciodată oac-oac; niciodată n-o să mai orăcăie și n-o să mai împrăstie în Pădure buruiana urii. Și... bildibic! Broasca sări în Pîriu și începu să se audă de acolo cîntecul ei de mulțumire și recunoștință.

Chiorîș-Chiondorîș, precaut, s-a ri-

dicat în patul de mușchi, l-a privit atent pe Cipi, apoi a constatat mulțumit:

— S-a scufundat!...

Și după ce s-a culcat din nou, s-a scufundat și el în vise.

VI

REALITATEA NEMILOASĂ!

Cipi s-a trezit simțind că-l mănincă ceva în talpă.

S-a ridicat și s-a scărpinat în talpă. S-a uitat împrejur.

Toate erau la locul lor în scorbură. Din păcate, chiar și Chiorîș-Chiondorîș era acolo, deși Cipi tare ar fi vrut să creadă că totul era un vis, că Chiorîș-Chiondorîș nici nu e musăfirul lui și că Pasărea și Iepurele nu sînt supărați. Și-a aruncat privirile spre Domnul Clanță, care stătea în colțul ușii, țațos, înțelept, atotștiutor.

— Vezi, Domnule Clanță, unde am ajuns?

Domnul Clanță vedea, dar tăcea.

— Asta e ce nu-mi place la tine, a răbufnit Cipi. Nu pot să mă bazez pe tine.

— Păi, nu, să te bazezi, asta nu... a îngînat Chiorîș-Chiondorîș, pe care îl deranja bombăneala lui Cipi.

— Tu să taci. Fii bun și taci.

— De ce? Vrei să mai dormi nițel?

Cipi a suspinat profund:

— Ești un caz de nerezolvat!

Chiorîș-Chiondorîș, cu sufletul lui naiv, l-a privit nedumerit.

— Pe domnul Clanță nu poți conta! Eu sînt un caz! Nu, zău, ce-i cu tine astăzi? Parcă te-ai sculat cu popoul în sus! Ce ai, bre?

Cipi a privit adînc în ochii mici și somnoroși ai lui Chiorîș-Chiondorîș. Își bate joc? Glumește? Vrea să-l necăjească?

— Am, am... aceea... că tu ești un nesuferit! Zău!

— Eu? a clipit Chiorîș-Chiondorîș.

— Tu.

— Ești greșit informat, dragă.

— Nu-s greșit informat și nu-mi zi dragă. Mă aflu într-o situație grea, zise Cipi. Vezi în ce hal m-ai adus? M-au lăsat prietenii! Și sînt așa de singur, uite, vezi, ca degetul!

Și pentru ca să priceapă mai bine,

Cipi și-a ridicat degetul arătător și i l-a băgat aproape sub nas.

— Singur! a rîs Afonul cu poftă. Dragă, dar e foarte bine, nu-i nici un necaz! Degetul nu-i singur! Sînt cel puțin zece, fără să mai fac socoteala degetelor de la picioare.

Cipi s-a lămurit: n-avea cu cine discuta.

— Eu acum am treabă, s-a ridicat el de pe pat, fă ce vrei. Te las.

Și-a încălțat papucii de frunză și a ieșit.

A tras în piept aer proaspăt. Era deja destul de tîrziu. Și totul i se părea posomorît. O după-amiază, tîrzie, tristă.

Pe creanga Fagului Uriăș nu cînta Pasărea, Iepurele nu adusese cele două boabe de zmeură pe care Cipi obișnuia să le mănînce pe stomacul gol după somnul de prînz.

Trist, Cipi s-a îndreptat încet spre Pîrîu, să le ajute Păstrăvilor să prindă fluturi... Și-a dat seama, plin de satisfacție, că nu a întîrziat. Cîțiva fluturi se învîrteau deasupra apei.

Cipi s-a hotărît să mai aștepte.

Atunci a zburat pe lîngă el o Lișiță.

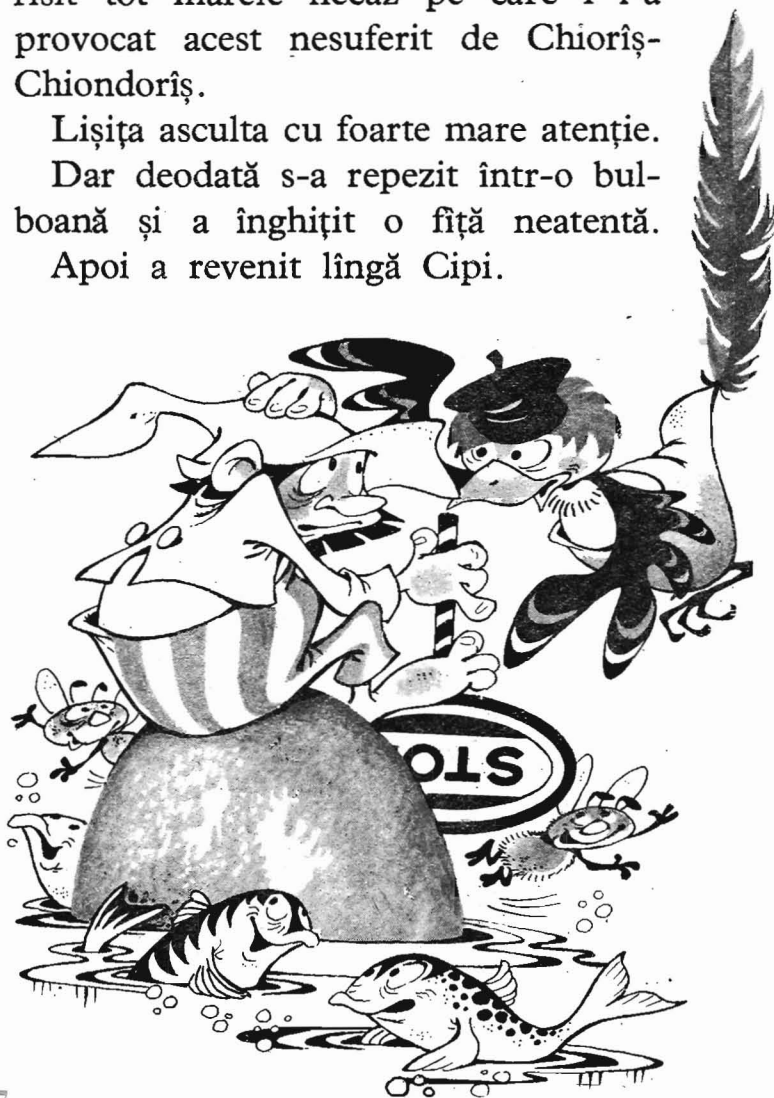
— Ai un aer atît de trist, i-a zis lui Cipi.

— Eu sînt obișnuit cu tristețea și nefericirea, a răspuns Cipi; și i-a mărturisit tot marele necaz pe care i l-a provocat acest nesuferit de Chiorîș-Chiondorîș.

Lișița asculta cu foarte mare atenție.

Dar deodată s-a repezit într-o bulboană și a înghițit o fiță neatentă.

Apoi a revenit lîngă Cipi.

— Asta mi-a căzut bine, a plescăit ea din limbă.

Cipi a privit-o cu mină chinuită.

— Nefericirea mea ți-a căzut bine?

— Nu. Fița, peștișorul. Cît despre Chiorîș-Chiondorîș, dă-l afară.

— Nu se poate. E musafir!

— Las' pe mine! a fluierat Lișița, pasărea de apă, luîndu-și zborul înainte ca Cipi să-i fi putut spune un singur cuvînt.

Împovărat de gînduri, Cipi se uita după ea. «Oare ce vrea să facă superficiala asta?» se gîdea. Dar tocmai atunci un fluture obraznic era gata-gata să-i doboare pălăria și Cipi și-a dat seama de realitatea nemiloasă...

— Datoria este mai presus decît viața! și-a zis urcîndu-se pe Piatra Mare. Și a început să dirijeze circulația din ce în ce mai aglomerată a Păstrăvilor.

Foarte curînd Lișița a apărut lîngă el.

— Cipi, ți-ai bătut joc de mine!

— Cum adică?

— Așa cum îți spun. Am fost în scorbură, am vrut să-i explic lui Chiorîș-Chiondorîș că tot ce e mult, e mult — dar

el nu era acolo. Nimeni nu era acolo! Asta e realitatea. Pardon, numai Domnul Clanță era, dar el nu discută cu mine. Nici nu mi-a răspuns la salut. Cipi, cred că toată această poveste tu ai inventat-o... Nu cumva te-ai apucat și tu să scrii povești pentru copii?

VII

SĂ NE BUCURĂM!

E adevărat că Lișița de apă era lacomă, necumpănită și că-și vîra nasul unde nu-i fierbea oala, dar mincinoasă nu era. Nici Familia Fițelor nu putea să susțină că era mincinoasă, deși zilnic consuma cîtiva inși din numeroasa lor familie. Cipi i-a lăsat pe Păstrăvi în plata domnului, să se descurce cum vor cu fluturii. Nici nu le strică să se învețe cu puțină independență. Și repede s-a înapoiat la Fagul Uriaș, să vadă ce s-a întîmplat în lipsa lui. Fiîndcă ceva a trebuit să se întîmple, altfel Chiorîș-Chiondorîș ar trage și acum un pui de somn în pătuțul acoperit cu mușchi. Era foarte îngrijorat.

De fapt, încă nu reuşise să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Primele încercări le făcuse cu Cerbul, dar și aici Meșterul Cîrțiță, Afonul, adică Chiorîș-Chiondorîș, zis Ceacîr, poreclit Surzilă, i-a dat planurile peste cap! Cerbul progresa la orele de boncăluit, cînta destul de mulțumitor cîntecul dragostei, în locul mugetelor provocatoare de pînă atunci. Cu Cerbul, evident, era doar începutul. Urma Jderul. El trebuia lămurit că prea multă carne consumată duce în mod categoric la gută, la apoplexie. Și, de aceea, în locul Păsărelelor, Veverițelor și a altor vietăți drăgălașe, el trebuia să consume în viitor rădăcini dulci și alune. Dacă sînt vegetariene o seamă de personalități din lume, un Jder amărît nu poate să fie vegetarian? Să fie! Ca să nu-l lovească dambla!a!

«Se prea poate ca aici să fie necazul», s-a gîndit Cipi. Jderul cu siguranță s-a vîrît în scorbură și — haț! — l-a mîncat pe Chiorîș-Chiondorîș. Numai Jderul putea fi! Alte animale periculoase ca, de exemplu, Cumătrul Lup, sau Cucoana Vulpe — nu încap prin crăpătura

mică a scorburii. Tot așa cum nu încap Pisica Sălbatică și nici acel groaznic Rîs, de care poate se teme chiar și Domnul Cloanță. Deși nu e sigur de tot că Domnul Cloanță se teme de cineva.

În fața scorburii, Cipi a privit totul cu atenție. N-a văzut urme și a suspinat ușurat. Înăuntru n-a intrat nimeni, dar

nici n-a putut ieși — se gîndea el — în afară de Lișița. A zîmbit.

Cu siguranță era învelit pînă peste cap cu plapuma de mușchi și Lișița nu l-a văzut.

A intrat.

Plapuma era aruncată la o parte. Cipi dădu din cap indignat. Bine, bine, el înțelege că unora le place să doarmă mult, cum altora le place jazul, dar chiar atît?! Cu voce stridentă anunță scularea:

«Frunză verde de dudău,
Scoală-te, măi mutălău!»

Nimic.

Cipi s-a încruntat. A sosit timpul să-i dea prost-crescutului ultimul avertisment. Și-a dres vocea și a strigat cu toată puterea:

— Dacă toată ziua doar măninci și dormi, mai devreme ori mai tîrziu o să te îmbolnăvești și-o să plesnești de atîta îmbuibare!

Minunea minunilor, nici acum nu s-a mișcat nimic!

Bănuind ceva rău, Cipi a ridicat plapuma de mușchi.

Nimic. Dar văzu că era ridicată și

salteaua de mușchi. Ei, doar nu doarme sub pat leneșul ăsta?

Sub pat era o grămăjoară de pămînt. La mijloc o gaură.

Chiorîș-Chiondorîș plecase!

S-au sfârșit gândurile negre și necazurile! Nu mai răstoarnă nimeni programul zilnic! Nu mai jignește nimeni cu cuvinte nechibzuite — nici pe Iepure și nici pe Pasăre! Și toate astea s-au întâmplat în așa fel, încât n-a fost știrbit nici prestigiul de gazdă al lui Cipi și nici faima sa de om ospitalier! A ieșit bucuros din scorbură. A privit împrejur fericit: prin cine ar putea transmite veștile bune cât mai repede pînă la Iepure și Pasăre? A zărit o albină. A rugat-o frumos să fie drăguță să anunțe și pe tovarășele ei că dacă o să-i vadă pe Iepure și Pasăre, să le spună că deseară va fi o cină sărbătorească la Cipi.

Să se bucure că au scăpat de Chiorîș-Chiondorîș, cel care era un sac fără fund de neplăceri și încurcături.

— Zumm, se face! i-a răspuns Albina.

Cipi a început pregătirile, și-a aranjat scorbură, a pus masa lîngă copac. Din camera lui bine aprovizionată a scos din belșug afine stafidite, alune și rădăcini dulci. Cînd a terminat toate pregătirile, a sosit în zbor și Pasărea, aducînd în cioc rugi de mure negre.

Nici Iepurele n-a fost leneș: a venit

la cină cu doi morcovi mătăhăloși. Iar Albinele sălbatice, văzînd ce bucurie mare s-a abătut asupra lui Cipi, i-au adus în dar o cupă de ghiocel întîrziat plină-plină cu miere.

Se însera. Pasărea a cîntat cîntecul de seară, apoi s-au așezat la masă.

— Să ne bucurăm! a strigat fericit Cipi.

— Să ne veselim! a ridicat în sus un morcov Iepurele.

— Să cîntăm! a bătut din aripi Pasărea dar deodată, mîhnită, s-a întors spre Cipi: Spune-mi, Cipi, de ce a plecat Chiorîș-Chiondorîș?

Cipi n-a putut răspunde la întrebare. Gînditor privea luceafărul de seară. Nici Iepurele nu mai agita morcovul.

Toți trei au început mohorîți să ciugulească din mîncăruri și să se gîndească la același lucru: oare de ce a plecat Chiorîș-Chiondorîș?

VIII

PĂRERI DE RĂU

Chiorîş-Chiondorîş a plecat.

Nu l-a mâncat la dejun Jderul, nu l-a scos afară din scorbura Bătrînului Fag nici Vulpea, pur şi simplu s-a retras el, i-a părăsit.

Dar de ce?

Pentru asta se frămînta Cipi, la asta se gîndea Pasărea. Iepurele nici nu se frămînta, nici nu se gîndea: în secret se bucura că musafirul nepoftit s-a evaporat. Cel puţin nu va fi aici să-şi împrăştie purecii.

— Eu aşa cred, a ciripit Pasărea, că pur şi simplu s-a plictisit să mai fie musafir.

— Cum?! a sărit ca ars Cipi, s-a plictisit?! De ce s-a plictisit? De dormit? Că totul îi venea de-a gata? Şi-a plecat fără să fi zis «dă-te mai încolo». Ce comportare e asta?

— Nu poţi spune că e comportare, a aprobat Pasărea. Cred că necazul cel mai mare e că Chiorîş-Chiondorîş e puţin cam prost-crescut.

— Cam mult e dumnealui... prost-

crescut! a dat din cap Iepurele.

— Dar există pe lume şi bun simţ! Şi tact! se agita Cipi.

— Pe lume, da, există, dar la el, mă îndoiesc! a zis cu ironie Iepurele.

Pasărea şi-a culcat ciocul pe o aripă. Se gîndea foarte adînc.

— Şi dacă se simte jignit? a clipit ea spre Cipi.

— Vezi să nu-ţi zic ceva urît! şi-a zvîrlit Iepurele cu mînie urechile pe spate. Dar de ce?

Pasărea privea iscoditor în ochii cinstiţi ai lui Cipi.

— Nu i-ai spus că-l loveşti cu piciorul?

Cipi a suportat privirea cîţva timp, apoi a început să clipească.

— Asta nu. De lovit cu piciorul n-a fost vorba. Dar i-am zis una-alta... I-am spus că pot să-i trag un şut. Se poate că e jignit...

— Vezi, vezi, Cipi, a dat din cap tristă Pasărea. Întotdeauna îţi atrag atenţia că e suficient dacă spui numai un lucru, să nu adaugi şi altele. Din multe vorbe numai necazuri poţi avea.

— Din păcate eu aşa sînt, şi-a aplecat el smerit fruntea.